

ע"פ 252/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 252/16

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופט ג' קרא

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, מיום 16.19.2015, ועל גזר דינו, מיום 29.11.2015 בתפ"ח 3045-05-13, שניתנו על ידי כב' השופטים ג' נויטל; מ' יפרח; ג' רביד

תאריך הישיבה:

כ"ז באלול התשע"ז (18.9.2017)

בשם המערער:

עו"ד שרון קינן

בשם המשיבה:

עו"ד יעל שרף

פסק-דין

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 16.9.2015, ולחלופין על גזר דינו של בית המשפט, מיום 29.11.2015, שניתנו בתפ"ח 3045-05-13, על ידי כב' הרכב השופטים: ג' נויטל; מ' יפרח; ו-ג' רביד.

2. המערער הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כמפורט להלן: מעשה סדום בבת משפחה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב), 354(א) ו-345(א) (4) ובצירוף סעיף 345(ב) (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון לבצע מעשה סדום בבת משפחה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב), 345(א) (3), ו-345(א) (4) ובצירוף סעיפים 345(ב) (1) ו-25 לחוק העונשין; מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(ג) (1) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(א) (3), ו-345(א) (4) ובצירוף סעיפים 345(ב) (1) ו-25 לחוק העונשין; מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(ג) (1) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(א) (3), ו-345(א) (4) ובצירוף סעיפים 345(ב) (1) ו-25 לחוק העונשין; מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(ג) (1) בנסיבות סעיפים 348(א), 345(א) (3), ו-345(א) (4) ובצירוף סעיפים 345(ב) (1) ו-25 לחוק העונשין; מעשה מגונה בבת משפחה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, כשהיא שרויה במצב המונע ממנה לתת הסכמה חופשית (ריבוי מקרים), לפי סעיף 351(ג) (1) בנסיבות סעיפים 348(א), 345(א) (3), ו-345(א) (4) ובצירוף סעיפים 345(ב) (1) ו-25 לחוק העונשין.

3. בעקבות הרשעתו בדין, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 15 שנות מאסר לריצוי בפועל שיימנו מיום מעצרו - 21.4.2013; 24 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, מסוג פשע, לרבות ניסיון; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, מסוג עוון, לרבות ניסיון; כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצויים למתלוננת בשיעור של 100,000 ₪.

המערער אינו משלים עם הרשעתו בדין ולחלופין משיג גם על חומרת עונשו, ומכאן הערעור שלפנינו.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער

4. מעובדות כתב האישום עולה, כי א.ג. (להלן: המתלוננת) היא קטינה ילידת.2000, אשר התגוררה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עם אמה נ.ג. ועם אחותה הקטינה ו.ג., ילידת 2003, בדירה ברחוב ר' (להלן: הדירה). עוד נמסר בכתב האישום, כי המערער הוא בן זוגה של האם מזה כשש שנים ומתגורר ביחד עם האם, המתלוננת ואחותה, בדירה. נטען בכתב האישום, כי מאז היותה של המתלוננת כבת 6 שנים ועד הגיעה לגיל 12 שנים, או בסמוך לכך (להלן: התקופה הרלוונטית), במספר רב של הזדמנויות "שתדירותן ומועדיהן אינו ידוע למאשימה", בעת היותם בדירה, ביצע המערער במתלוננת מעשי סדום. מעשי סדום אלו באו לידי ביטוי בכך שהמערער החדיר את אצבעותיו לתוך פי הטבעת של המתלוננת ובכך שהחדיר את איבר מינו לתוך פיה של המתלוננת. בנוסף, כך נטען, ניסה המערער להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת.

עוד נטען בכתב האישום, כי במהלך התקופה הרלוונטית, בעת היותם בדירה, ביצע המערער במתלוננת,

במספר רב של הזדמנויות שתדירותן ומועדיהן אינם ידועים למאשימה, מעשים מגונים בכך שנישק אותה בפיה, תוך שהוא מחדיר את לשונו לתוך פיה של המתלוננת, מישש את שדיה, ליקק את איבר מינה של המתלוננת באמצעות לשונו, וכן גרם לכך שהמתלוננת תמשש את איבר מינו של המערער, וכל זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך התקופה הרלוונטית, הציע המערער למתלוננת כי "תעבוד" עבורו, באומרו לה שאם "תאונן" לו, הוא ישלם לה סכום של 20 ₪, ואם תאפשר לו להחדיר את איבר מינו לישבנה ישלם לה סכום של 50 ₪. כשנה עובר להגשת כתב האישום, ביום 2.5.2013, או בסמוך לכך, בעת היותם בדירה, ניסה המערער לבצע מעשה סדום במתלוננת, בכך שמרח קרם על איבר מינו וניסה להחדירו לפי הטבעת של המתלוננת. לאחר מספר ניסיונות שלא צלחו, תוך שהוא מכאיב למתלוננת, פנה המערער אליה והציע לה כי "תאונן לו במקום". נטען בכתב האישום, כי המתלוננת, בשל פחדה מהמערער, ובלית ברירה, אוננה למערער על ידי כך שמיששה בידיה את איבר מינו "בתנועות חוזרות ונשנות כלפי מעלה ומטה". בהמשך, הורה המערער למתלוננת כי "תמצוץ לו", ואז ביצע בה מעשה סדום בכך שהחדיר את איבר מינו לתוך פיה של המתלוננת, אשר בשל פחדה מהמערער, ובלית ברירה, ביצעה באמצעות פיה "תנועות חוזרות ונשנות כלפי מעלה ומטה באיבר מינו". לאחר מכן, ביצע המערער במתלוננת מעשים מגונים בכך שנישק אותה בפיה, תוך שהוא מחדיר את לשונו לתוך פיה ובכך שמישש את שדיה, וכל זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. לבסוף ולאחר המתואר לעיל, שילם המערער למתלוננת סכום כסף שאינו ידוע למאשימה.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

5. הכרעת הדין נכתבה על ידי כב' השופט ג' נויטל ואליה הצטרפו כב' השופטים מ' יפרח ו- ג' רביד. בפתח הכרעת דינו פירט בית משפט קמא את תגובתו של המערער לאשמות שיוחסו לו. המערער הודה כי הוא בן זוגה של אם המתלוננת מזה כ-6 שנים וכי התגורר עמה ועם בנותיה בדירה בהרצליה. המערער כפר בכל הטענות הנוגעות לפגיעה מינית במתלוננת, וטען לעלילה כלפיו. לטענת המערער, מה שמניע ודוחף את המתלוננת הוא "אינטרס כלכלי פרופר". ועוד נטען, כי המתלוננת "סובלת מבעיות נפשיות לא פשוטות" וכי למתלוננת "יש רקע נפשי בעייתי הכולל הזיות... הוא משתרע על כל התקופה שמדובר...". לאחר שעמד על תשובתו של המערער לכתב האישום, הקדים בית משפט קמא והביא את תוצאת הכרעת הדין, כדלקמן: "לאחר ששמעתי וראיתי את עדי התביעה וההגנה, ובראש ובראשונה - המתלוננת [והמערער], קראתי את הפרוטוקולים והמסמכים, צפיתי בדיסקים, ובחנתי ושקלתי את הראיות, מסקנתי היא שאשמת [המערער] בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הוכחה מעבר לספק סביר, ועל כן אני מציע לחברי להרשיעו בהן" (עמ' 2 להכרעת הדין).

6. כפי שציין בית משפט קמא, עדותה של המתלוננת שימשה ככריח התיכון של ראיות התביעה, ולפיכך הקדיש בית המשפט פרק נרחב בהכרעת הדין לעדותה. בית משפט קמא ציין, כי ביום 21.4.2013, בהיותה כבת 12 וחצי שנים, נחקרה המתלוננת על ידי חוקרת ילדים, וביום 23.4.2013 נערכה למתלוננת השלמת חקירה. חוקרת הילדים, הגב' חוה ז'רסקי, אסרה על עדותה של המתלוננת בבית המשפט, והיא אכן לא העידה במסגרת פרשת התביעה. ואולם, בתום פרשת ההגנה נמסר כי המתלוננת נחקרה במשטרה אודות פתק שכתבה (נ/5) שבו היא חוזרת בה, כביכול, מהטענות כלפי המערער, ולפיכך ביקש הסנגור לזמנה לעדות כעדת תביעה. מאחר שבאותו מועד כבר מלאו למתלוננת 14 שנים, נענתה בקשתו של הסנגור והמתלוננת העידה בבית המשפט בתאריכים 27.1.2015 ו-22.2.2015, ונחקרה בחקירה ראשית על ידי ב"כ המשיבה, ונגדית על ידי הסנגור. בעדותה מסרה המתלוננת כי יש לה שלוש אחיות, ששתיים מהן מבוגרות ממנה, אשר מתגוררות כל אחת בעיר שונה, ואילו היא ואחותה הקטנה שוהות, במועד מסירת העדות, בפנימייה. המתלוננת ציינה, כי האחיות הגדולות נולדו מאב אחר, והוסיפה כי היא ואחותה הקטנה אינן בקשר עם אביהן הביולוגי וגם עם האם. לדברי המתלוננת, אביה הביולוגי חזר לליטא, בעת שהיא הייתה כבת 6 שנים, ולא שב מאז.

המתלוננת סיפרה על תחילת הקשר בין המערער לבין אמה, אשר בתחילה עבדה "בקליניקה של מסז", ובאותה עת המערער היה לקוח שלה. בשלב ראשון, נהג המערער לבקר את המשפחה בסופי שבוע, ולאחר מכן עבר לגור בביתם באופן קבוע. לדברי המתלוננת, המערער ניסה להיות "כמו אבא בשבילם", הוא ערך קניות במכולת ושילם את שכר הדירה. עם זאת, בשלב מסוים יחסו של המערער כלפיה השתנה והיו נגיעות "פה ושם", אך בהמשך משעברו להתגורר בדירה אחרת, הדבר נעשה "יותר רציני". עת העידה המתלוננת בשלב זה, כך נאמר בהכרעת הדין, החלה המתלוננת לבכות, לא הייתה מסוגלת להוציא מילה מפיה וביקשה מכל הנוכחים לצאת מהאולם. בהמשך עדותה, עמדה המתלוננת ליד דוכן השופטים, כשמשני צידיה ניצבים התובע והסנגור. עד סוף חקירתה הראשית, הפנתה המתלוננת את מבטה אל השופטים ואל התובע ומסרה את עדותה "בקול נמוך, כמעט בלחש, ובמבט מושפל לעיתים". תוך כדי בכי בלתי פוסק, סיפרה המתלוננת כי המערער ביקש ממנה לאונן לו, הוא אונן לה והיו ליטופים. המתלוננת העידה, כי "הוא ליטף אותי בחזה, ליטף אותי בכל הגוף, בפטמות, בדגדגן שלי, זה כשאני הייתי עם בגדים". לדברי המתלוננת, המעשים שנעשו "מתחת לבגדים" התרחשו בדירה שברחוב א', כאשר המערער ביקש ממנה שלא לספר על מעשיו, "כדי שאמא לא תדע וכדי שלא יקחו אותו למשטרה". אשר למעשיו של המערער, שנעשו כאשר הם התגוררו בדירה שברחוב ר', מסרה המתלוננת, כי:

"הוא ניסה להחדיר את איבר המין שלו לאחוריים שלי, אני מצצתי לו את איבר המין. הנאשם ביקש ממני. הוא ליקק לי את המפשעות ואת איבר המין ואת החזה שלי. הייתה פעם אחת ששאלתי אותו איזה עבודה יש לילדות בגיל שלי ושאלתי אותו לגבי בייביסיטר או מלצרות והנאשם אמר לי להיות הזונה שלו. אז שאלתי אותו אם הוא מציע לי להיות זונה הוא אמר שלא. הנאשם אמר לי שאם הוא יצליח שהוא יגמור, אז הוא ישלם לי 20 שקל ואם הוא יצליח להחדיר את איבר המין שלו לאחוריים שלי, אני אקבל 50 ₪... מה שאני מספרת קרה, כלומר, עשיתי והוא שילם לי כסף" (עמ' 215 ו-216 לפרוטוקול).

המתלוננת העידה, כי המערער ניסה להחדיר את איבר מינו לאחוריים שלה "שתי פעמים אולי יותר". באחת הפעמים, בחדרה של האם, המערער נטל קרם משידת האיפור של האם, מרח אותו על איבר המין שלו וניסה להחדירו לאחוריה של המתלוננת. לדברי המתלוננת, היא אמרה למערער שיפסיק כי הדבר מכאיב לה, ואז אמר לה המערער "לשבת בעמידת 6 על המיטה ואז הוא ניסה להחדיר את איבר המין שלו". המתלוננת הוסיפה עוד, כי מצצה את איבר מינו של המערער פעמים רבות, כאשר "זה נמשך עד גיל 11-12 מגיל 6-7". לגבי תדירות המקרים מסרה המתלוננת, כי כאשר המערער נהג להגיע בסופי שבוע "זה היה פחות", אבל כאשר עבר לדירה באופן קבוע "זה היה בתדירות גבוהה יותר". המתלוננת מסרה בנוסף, כי בעת שהיא מצצה את איבר מינו של המערער "הוא גמר לי בפה". כמו כן, כאשר אוננה למערער הוא הגיע לסיפוק, ולאחר מכן המערער "לקח מגבת וניגב את זה כדי שזה לא יהיה על המיטה". עוד מסרה המתלוננת, כי "הלשון שלו הייתה בפה שלי, הלשון שלו הייתה באיבר המין שלי והוא תמיד היה אומר לי שכשאני אהיה בת 16 הוא ירצה לקחת ממני את בתולי". לגבי החדרת אצבעותיו של המערער, העידה המתלוננת כי המערער "הכניס את האצבעות שלו לאחוריים שלי. אני לא זוכרת כמה פעמים זה קרה. הרבה פחות מכמות המציצות".

7. לדברי המתלוננת, היא שיתפה אחרים, באופן חלקי, לגבי מעשיו של המערער. כך, בהיותה בכיתה ו' היא שיתפה במעשים את חברתה ר' ל', אך לטענתה "לא סיפרתי לה בפרטי פרטים", אלא אמרה לה כי המערער "נוגע בי באופן מיני". בנוסף, סיפרה המתלוננת, לדבריה, גם לאחותה הקטנה ו.ג., אשר "ידעה את זה כמעט מאז שזה התחיל". המתלוננת מסרה כי ו.ג. "הייתה הכי קרובה אליי, היא הייתה הבן אדם שהכי סמכתי עליו למרות שהיא הייתה קטנה, הייתי חייבת להוציא את זה". לאחות אחרת, ר', סיפרה המתלוננת כי גנבה כסף מהמערער, ואחותה אמרה לה "שזה נורמלי לגיל שלי טעויות כאלה של גניבות". כאשר נשאלה המתלוננת מדוע עשתה זאת, "אמרתי לה את כל מה שקורה

בבית ולא בדיוק פירטתי. היא לא חשבה שזה בסדר גודל כזה מה [שהמערער] עשה לי... לא פרטתי". אשר לאמה, העידה המתלוננת כי היא ניסתה לספר לה, ולאחר זאת "אמא שלי דיברה איתו והוא הכחיש ושאל אותי למה סיפרתי לה". המתלוננת הוסיפה עוד, כי אמה אמרה לה שאפשר להתקין מצלמות "כדי למצוא הוכחה", אך לדעת המתלוננת, האם "לא האמינה לי". המתלוננת כעסה על אמה "שהיא לא מאמינה לי ושהיא חושבת שאני ממציאה את זה". לדברי המתלוננת, משבגרה והבינה "מה הסיטואציה... והרגשתי שאני לא יכולה יותר", ולאחר שאמה לא נחלצה לעזרתה, עברה בראשה המחשבה "פשוט לקחת את אחותי הקטנה ולברוח מהבית". היא החלה לפגוע בעצמה, בכך שפתחה את "הברז של המים למים הכי חמים שיש", נהגה לחתוך את עצמה ולפעמים חשבה "איך אני מתאבדת". המתלוננת העידה בנוסף, כי חששה "שיקרה אותו דבר לאחותי הקטנה", ולתחושתה לא ניתן היה לסמוך "על האנשים המבוגרים שנמצאים בבית שלי, חשבתי שאני לא יכולה להשאיר אותה ככה לבד". מטעם זה, היא החליטה שלא לשלוח יד בנפשה. בשלב כלשהו, כאשר המערער הציע לה כסף, היא גמרה אומר בנפשה לפנות אל המערער ולומר לו "אני לא רוצה את זה יותר".

לדברי המתלוננת, "כאב לי לחשוב על הסיטואציה שאני נמצאת בה ולכן חתכתי את עצמי, לא רציתי שהמורה ידע את זה". לאחר אירוע זה, הופנתה המתלוננת אל יועצת בית הספר ואמה הוזעקה למקום. המתלוננת העידה, כי היא החליטה שלא לספר לאמה מדוע חתכה את עצמה, וטענה כי "סתם קשה לי בבית הספר". את החלטתה שלא לשתף את אמה, פעם נוספת, בקורות אותה נימקה המתלוננת בכך שהיא ניסתה לספר לה את האמת "כמה פעמים והיא לא האמינה לי... אז אמרתי שכבר לא אכפת לי, כאב לי על עצמי, ויתרתי".

8. בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת על אירוע מסיבת יום הולדת של האחות א', "בסביבות פסח 2013", שבעקבותיו הוגשה התלונה במשטרה. באירוע זה נטלו חלק האם, המערער, אחיותיה, וגיסה של המתלוננת. בשלב כלשהו, קראו האחיות הבוגרות למתלוננת כדי לשוחח עמה, ושאלו "למה אני חותכת את עצמי". האחיות אמרו למתלוננת, כי היא "יכולה לסמוך עליהן כי גם הן היו ככה כשהיו קטנות". לדברי המתלוננת, היא החליטה, בשלב זה, לספר לאחיותיה באופן מפורט "יותר מכל בן אדם אחר שסיפרתי לו עד אז". למשמע הדברים, החלה האחות ר' לבכות, ו"היא הייתה בשוק שזה הגיע לכזה גודל", ואילו האחות א' "ניסתה לשמור על מצב רוח רציני כדי להרגיע את כולם". האחיות הבטיחו למתלוננת כי ידאגו לה "כמו משפחה שניה", ולמחרת הם הלכו למשטרה, שם פגשו את חוקרת הילדים.

9. במסגרת עדותה, התייחסה המתלוננת לרישומים שונים שעשתה בזמן אמת, ולאחר שנחשפה הפרשה. הוגשו לבית המשפט שני דפים מיומנה של המתלוננת (ת/11), שבו היא כותבת, בין היתר, כי "החיים דפוקים"; "החיים שלי מסריחים"; "לפעמים אני אומרת לאלוהים שייקח את חיי בחזרה"; "אני שונאת את חיי". לדברי המתלוננת, היא החליטה לשרוף את היומן בכיור, בחדר העבודה של אמה, וככל הנראה נותרו מהיומן שני הדפים שהוגשו. לגבי תוכן הרישומים ביומן, אמרה המתלוננת כי הביעה את רגשותיה מבלי לפרט יותר מדי, וזאת כיוון שאמה לא האמינה לה, ו"הרגשתי שאני בדרך בלי מוצא, אם האחיות שלי לא היו מתערבות אז אני לא יודעת מה היה קורה לי". אשר לפתק שכתבה (נ/5), שבו מסרה המתלוננת כי כל שאמרה על המערער הוא שקר, וכי היא עשתה זאת, כיוון שחשבה "שהוא [המערער] מנסה לגנוב לי את אמא שלי", סיפרה המתלוננת בעדותה על נסיבות כתיבתו. לדבריה, הגיעה אמה לבקרה בפנימייה בה שהתה, הייתה "חצי בוכה", וביקשה ממנה לחשוב שוב על המשפט נגד המערער, כיוון "שהוא בן אדם מבוגר" ועל מעשים כאלה "לא משאירים אנשים מבוגרים בחיים". המתלוננת העידה, כי "לא רציתי שיהיה לה רע אז רשמתי את המכתב הזה". לאחר שנכתב הפתק או המכתב, "אמא הפכה יותר שמחה, יותר משוחררת". לדברי המתלוננת, היא חשה כי אמה "אוהבת להשתמש בחולשות שלי כדי להשיג מה שהיא רוצה". המתלוננת ציינה, כי בפגישה עם חוקרת הילדים היא שוחחה עמה בקשר למכתב. רישום אחר שעשתה המתלוננת, נעשה במהלך חקירתה על ידי חוקרת הילדים

(ת/10). ברישום זה ציירה המתלוננת את תנוחתה, כאשר המערער ביקש ממנה "לשבת ישיבת 6". הדבר היה בחדרה של אמה של המתלוננת, ובציור "רואים את המיטה". המתלוננת הסבירה, כי "העיגול בצד שמאל של הציור ליד הפס הארוך, זה הראש של [המערער] וזה כאילו היד שלו כשהיא מושטת שהוא לוקח את הקרם מהשידה והבליטה המלבנית זה האחוריים שלי בישיבת 6".

10. בהמשך הכרעת הדין, התייחס בית משפט קמא לשאלת מהימנותה של המתלוננת, בקובעו כי:

"לאחר שראיתי ושמעתי את המתלוננת שהעידה, התרשמתי ומסקנתי היא, שהמתלוננת אמינה וגרסתה מהימנה, ואקבע ממצאים (גם) על סמך עדותה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי... ליבת עדותה הראשית של המתלוננת לגבי המעשים המיניים שביצע בה [המערער] לא עורערה בחקירתה הנגדית וזו נותרה על כנה מהימנה ועקבית... המתלוננת נשמעה ונראתה מעידה בבית המשפט על דברים כהווייתם, כפי שקרו לה, כמי שחוותה את מה שסיפרה בעדותה. עדותה הייתה סדורה, קוהרנטית, שמעלה תמונה ברורה, הגיונית ואמינה, עדות שנשמעה ונראתה יוצאת מפיה של נערה בת כ-14 שנה, מופנמת, ממעטת בדיבור, כנה, שסיפרה במשפטים קצרים, ממוקדים, ללא התלהמות את מה שעשה לה [המערער], בפשטות, ללא תחכום, ללא הגזמה, הפרזה וללא הכבדת מילים" (עמ' 9 להכרעת הדין).

בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי:

"באותן מספר נקודות שבהן המתלוננת סתרה עצמה במהלך עדותה או שהסתבר שלא סיפרה חלק מהפרטים לחוקרת הילדים אלא חשפה אותם בפני התובע ברענון ו/או בבית המשפט, היה זה בנקודות שלא היה בהן כדי לשנות מעיצומו של עניין מ'הגרעין הקשה', מ'ליבת' גירסתה העקבית והברורה לגבי עבירות המין שביצע בה [המערער]. לאותן נקודות אף ניתן הסבר מספק וסביר בעדותה של המתלוננת..." (שם, בעמ' 9).

11. לאחר צפייה בתקליטורים, המתעדים את עדותה של המתלוננת בפני חוקרת הילדים, ציין בית משפט קמא, כי:

"מסקנתי בדבר אמינות המתלוננת ומהימנות עדותה חוזקה לנוכח התרשמתי מהמתלוננת כשהיא העידה בפני חוקרת הילדים. המתלוננת, ילדה 'בת 12 וכמה חודשים' כלשונה... נראית ונשמעת מעידה בכנות, בפשטות, במופנמות, בקול לא רם, במילים ספורות ברבות מתשובותיה, במשפטים קצרים, ללא הארכה בתשובות, ללא הפרזה או 'צבע' מצידה, באומרה רק את ההכרחי על מנת להשיב... המתלוננת השיבה לשאלות פתוחות של חוקרת הילדים בספרה על מעשיו של [המערער] בגופה. כך תיארה המתלוננת באופן הגיוני ועקבי מתחילתו, את האירוע של ניסיון [המערער] להכניס את איבר מינו לישבנה וכיצד היא אוננה לו בידה ובפיה... או בתשובה לשאלת החוקרת לגבי הרגע [שהמערער] לקח קרם ומרח אותו (לפני שניסה לחדור אליה מאחור), המתלוננת אומרת 'אמאל'ה... אמאל'ה...' צפייה בעדות המתלוננת גם בקטעים האלה, ממחישה גם היא מעבר לכל ספק את האותנטיות ואת הכנות שבה, את החוויה הפיזית, הרגשית והחושיית שעברה על המתלוננת, ואת האמינות שבדבריה".

12. בהמשך, עמד בית משפט קמא על חיזוקים רבים שנמצאו לעדותה של המתלוננת. ראשית, ציין בית משפט קמא כי הצפייה בדיסקים המתעדים את הודעות המתלוננת בפני חוקרת הילדים "חיזקה את מסקנתי החד משמעית בדבר אמינות המתלוננת ומהימנות עדותה לגבי מה שעשה לה [המערער]". שנית, עדותה של האחות הבגירה א' לגבי מצבה

הרגשי והנפשי של המתלוננת והשינוי שחל בה. המדובר ב"התנהגות מוזרה, התפרצויות, חיתוך הידיים, יותר עצבנית, יותר עושה קריזים". בית משפט קמא ציין, כי תיאוריה של האחות א' את אופן חשיפת המעשים על ידי המתלוננת, ותגובת ה"שוק" שלה, דומים, אם לא כמעט זהים, לגרסת המתלוננת. שלישיית, עדותה של האחות ר', שאף היא תיארה את מצבה הנפשי והרגשי של המתלוננת, אשר "נהייתה יותר מופנמת, לא משתפת, איבדה את עצמה". בהתייחס לאירוע החשיפה, העידה ר' על סערת הרגשות שפקדה את המתלוננת, אותה, ואת אחותה.

גם עדות י' נ', בן זוגה לשעבר של האחות א', מחזקת את עדותה של המתלוננת. י' נ' סיפר, כי במסיבת ההפתעה שערך לבת זוגו, היה מצב רוחה של המתלוננת "ירוד בכללי, זה התבטא בשתיקה, בעצבות כזו מסויימת, הסתגרות". לשאלתו, מה הסיבה למצב רוחה הירוד, סיפרה המתלוננת כי המערער "מתעסק איתה כבר... 3-4 שנים... הוא מחבק אותה, מלטף אותה, לוקח אותה למיטה, מוריד לה את הבגדים, דברים כאלה". המתלוננת הצביעה, בין היתר, על איבר מינה וטענה כי גם בו נגע המערער, אך לדבריה, המערער "לא הכניס לה לתוך הפות". המתלוננת סיפרה על סכומי הכסף ששילם לה המערער, ועל כך שהיא "מצצה לו ונגעה לו ועשתה לו שם אוננות, והוא היה משלם לה 20 שקל מציצה ו-40 שקל בתחת". כל הדברים הללו נמסרו במעמד שתי האחיות הבוגרות, אשר "התחילו לשקשק ולרעוד בגופן... הן נכנסו להלם מסוים... ו-ר' התחילה לבכות...". בית משפט קמא רכש אמון מלא לדבריו של י' נ', בצינו כי בסיכומי ההגנה לא הייתה כל התייחסות לעדותו, ויש לראות בכך חיזוק נוסף לעדות המתלוננת.

גם בעדויות אנשי החינוך, של בית הספר בו למדה המתלוננת, מצא בית משפט קמא חיזוק ממשי לעדותה. אותם עדים סיפרו על ניסיונותיה של המתלוננת לפגוע בעצמה על ידי ביצוע חתכים בידיה, ועל השינוי שחל בהתנהגותה, דבר שפורש כאותות מצוקה מצידה. כך, למשל, מנהלת בית הספר העידה כי ראתה את המתלוננת כ"ילדה בסיכון מאוד גבוה, לא מחייכת, לא צוחקת, לא נראית מאושרת, ילדה מאוד כבויה". דברים דומים מסרו גם יועצת בית הספר והיועצת החינוכית שהעידו כי בשלב מסוים חלה ירידה דרסטית בהישגיה של המתלוננת בבית הספר, כאשר "עיקר השינוי מתבטא מבחינה רגשית". בכל אלה, ובעיקר מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת בעת חשיפת מעשיו של המערער, ראה בית משפט קמא כחיזוקים ממשיים לעדותה.

13. בהמשך הכרעת הדין, התייחס בית משפט קמא לשאלת מהימנותו ואמינות גרסתו של המערער, בקובעו כך:

"למישמע עדותו של [המערער] בבית המשפט, התרשמתי [שהמערער] איננו אמין וכי גירסתו בלתי מהימנה. בסוגיות המהותיות שבגירסת [המערער] נתגלעו תמיהות, סתירות, העדר היגיון, וגירסתו איננה מהימנה. ניכר היה [שהמערער] בעדותו מנסה להרחיק עצמו מהאירועים ומהעבירות, ולא היו בפיו הסברים, לא כל שכן שלא היו בפיו הסברים סבירים ומספקים לתמיהות שעלו בגירסתו לרבות לטענתו ל'עלילה' ול'המצאה' מצד המתלוננת, שכאמור, גם היא נטענה בעלמא וללא כל ביסוס ראיתי. בנוסף, ניתן לטעון שהתנהגות [המערער] במהלך חקירתו במשטרה, וכמה אמירות שלו במשטרה, הינן בבחינת ראשית הודייה שלו במיוחס לו, ולמיצער - התנהגות מפלילה של [המערער]" (עמ' 40 להכרעת הדין).

בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי בחקירתו במשטרה המערער לא טען כי המתלוננת מעלילה עליו. בעדותו בבית המשפט, ניסה המערער להסביר זאת בכך שבמשטרה איימו עליו והעליבו אותו, ולכן לא אמר את הדברים. ואולם, כך מוסיף ומבהיר בית משפט קמא, צפייה בקלטות החקירה מעלה, כי למערער היו "שפע הזדמנויות" לומר כי המתלוננת העלילה עליו אך הוא לא עשה כן. בנוסף, המערער העיד בבית המשפט כי כשנה עובר למעצרו, המתלוננת

אמרה לאמה כי המערער "התעסק איתה מבחינה מינית", והאם דיברה איתו בנושא ו"אמרה שהיא מאמינה לי". לטענת המערער, האם אמרה לו, באותו מעמד, כי היא "דיברה עם הילדה והילדה אמרה שכל זה דברים הזויים...". בית משפט ציין, בהקשר זה, כי לא זו בלבד שהמערער לא סיפר על כך בחקירתו במשטרה, אלא שהוא גם לא עשה זאת בעדותו הראשית. מכאן הסיק בית משפט קמא, כי המערער "המציא את טענתו שהמתלוננת חזרה בה מטענותיה כלפיו". בית משפט קמא הזכיר עוד, כי כאשר נשאל המערער במשטרה, האם נכון שהמתלוננת בת ה-12 אמרה לו שהיא לא מוכנה שהוא יבוא יותר לבית, המערער אישר זאת, והוסיף כי הוא הפסיק להגיע לדירה, כדרישתה של המתלוננת. המערער אישר, בהקשר זה, כי "הילדה קובעת לו ולא האמא". בית משפט קמא ציין, בעניין הנדון, כי בלתי סביר בעיניו שהמערער, אשר התגורר בבית כבן זוגה של האם, קם ועוזב את הבית בשל דרישתה של המתלוננת, אלא אם ידע "שמעשיו נחשפים, ואז הוא הבין שעליו לעזוב את הבית". בעדותו בבית המשפט טען המערער, כי החל לפחד מהמתלוננת, והבין שהיא "מסלקת אותו מהבית בכל מחיר", ולכן עזב. ואולם, דברים אלה לא נאמרו במשטרה, כמו גם טענתו, שהועלתה בעדותו בבית המשפט, כי עזב את הבית בשל תחושת עלבון מדברי המתלוננת. לגבי טעם אחרון זה, ציין בית משפט קמא, כי "זו עוד גירסה בלתי מהימנה של [המערער]. אין זה סביר שבגלל תחושת עלבון מהמתלוננת, [המערער], בן כ-65 שנה יקום ויעזב את הבית לפי דרישתה של ילדה בת 12". בנוסף לכל אלה, ראה בית משפט קמא "כהמצאה נוספת של [המערער] ושל אמא של המתלוננת", את הטענה לפיה המתלוננת חזרה בה מדבריה וכי היא "פנטזה את הדברים". בית משפט קמא ציין, כי המערער לא אמר זאת בחקירתו במשטרה, ומדובר בשקר נוסף מבית מדרשו של המערער. מטעמים אלה ואחרים, קבע בית משפט קמא, כי "גרסאות [המערער] אינן הגיוניות, לא מתיישבות עם השכל הישר והן בלתי מהימנות". ועוד נקבע, כי גרסאותיו השונות של המערער, שרובן ככולן בלתי מהימנות, "מחזקות גם הן את עדות המתלוננת". בית משפט קמא סיכם את הדברים בקובעו, כי המערער עזב את הבית "בחלף שנים מאז שהוא החל לבצע במתלוננת עבירות מין", וזאת רק לאחר שהמתלוננת החלה לדבר על כך, וכאשר "האדמה החלה לבעור מתחת לרגליו".

14. עדת הגנה נוספת הייתה אמה של המתלוננת. כבר בפתח הדברים, ציין בית משפט קמא כי עדותה של האם "הייתה בלתי מהימנה, בחלקים הימנה הייתה מגמתית כעושה הכל כדי לסייע [למערער], ויש בה אף כדי לחזק את עדות המתלוננת לגבי מה שעשה בה [המערער]". גרסתה המרכזית של האם הייתה, כי בשעה שהמתלוננת סיפרה לה שהמערער נוגע בה, היא (האם) הבינה שהדברים מבוססים על סיפור שהמתלוננת שמעה מחברתה, ביחס לתלמיד כלשהו בבית הספר. האם הוסיפה וטענה, בהקשר זה, כי באחד הימים ישבה המתלוננת בחדרה ביחד עם חברתה, וכאשר האם נכנסה לחדר, מבלי שהן חשו בכך, היא שמעה את החברה מספרת למתלוננת "על ל", בחור בכתה שלהן, שהוא סוטה מין, שנוגע בבנות במקומות אינטימיים ואומר שהוא יתן להן 20 ₪ למציצה ו-50 ₪ אם יעשה מאחורה". כששאלה האם את המתלוננת מי זה ל' אמרה לה המתלוננת, לדבריה, "בחור אחד, וזהו". עוד טענה האם, כי בנוסף לפתק 5/נ, שבו כתבה המתלוננת כי לא היו דברים מעולם, היא גם אמרה לה "שכל זה קרה בדימיון שלה". בית משפט קמא קבע, כי "סיפור מעשיו של ל' והחלפת השמות'... הינו בלתי מהימן". ראשית, אין זה מתקבל על הדעת כי האם שמעה באקראי על סוטה מין, אשר נוגע בבנות במקומות אינטימיים, ואף מציע כסף תמורת הסכמה למעשים מיניים בהן, מבלי להגיב על כך במקום. לגרסת האם, היא הסתפקה באמירת בתה כי מדובר "בבחור אחד, וזהו", מבלי לברר את הדברים לאשורם, ובכך ראה בית משפט קמא משום "גירסה תמוהה ובלתי סבירה". בית משפט קמא ציין, כי האם אף לא שאלה את המתלוננת באם ל' נגע גם בה והציע לה כספים תמורת מעשים מיניים שונים. מעבר לתמיהות נוספות שפורטו בהכרעת הדין באשר לגרסה זו, הטעים בית משפט קמא כי האם לא סיפרה על כך בחקירתה במשטרה. בעדותה, אמרה האם כי במשטרה התחילו לצעוק עליה ולהוציא אותה מריכוז, וכי בהעדר מתורגמן היא לא הבינה את השאלות. ואולם, הוסיף והבהיר בית משפט קמא, כי כאשר נשאלה האם לגבי הצעת הכספים מצידו של המערער למתלוננת, היא לא הזכירה דבר וחצי דבר לגבי הסיפור ששמעה על אודות ל', אלא כל שאמרה לגבי המערער הוא, "שלא יכול להיות ככה, בלתי אפשרי", והחוקר ציין כי העדה נשמעה "צוחקת". בנוסף, האם לא סיפרה במשטרה כי כאשר הציעה לבתה להתקין מצלמות נסתרות, המתלוננת אמרה לה שלא צריך, וכי "זה היה בדימיון שלה". הסברה של

האם מדוע לא אמרה זאת, היינו: כי לא היה מתורגמן והיא לא הייתה מרוכזת, נדחה על ידי בית משפט קמא כהסבר בלתי אמין. זאת שכן, האם לא ביקשה במשטרה מתורגמן והשיבה לכל השאלות שנשאלה בצורה שוטפת. בית משפט קמא הוסיף עוד, כי המערער עצמו לא טען כי האם אמרה לו דבר כלשהו לגבי "החלפת השמות" וייחוס המעשים לאותו ל', ואף לגרסתו נאמר לו על ידי האם כי המתלוננת טוענת שהוא עצמו נגע בה. לאור האמור, קבע בית משפט קמא כי "סיפור 'מעשי ל' וסיפור המתלוננת שאומרת שזה מדמיונה, הינם סיפורים בלתי מהימנים ובלתי מתקבלים על הדעת של [האם] בעדותה בבית המשפט, ונראה שהיא כך העידה כדי לסייע [למערער]". בית משפט קמא עמד, בעמודים 46-47 להכרעת דינו, על שלל סתירות ופירוט בעדותה של האם, שאינני רואה צורך לעמוד עליהם במסגרת זו. החשוב הוא, כי בית משפט קמא לא נתן כל אמון בעדותה של האם, וראה בדבריה משום ניסיון "להציל" את עורו של המערער.

15. על יסוד עדותה האמינה של המתלוננת, בצרף שלל הראיות המחזקות, ולאחר דחיית גרסתם של המערער ושל בת זוגו (אמה של המתלוננת) כבלתי מהימנה, קבע בית משפט קמא כי יש להרשיע את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

גזר דינו של בית משפט קמא

16. בפתח גזר דינו, עמד בית משפט קמא על עברו הפלילי המכביד של המערער. המערער נתן את הדין 6 פעמים בפני ערכאות שיפוטיות שונות (לא כולל התיק הנוכחי), והורשע, בין היתר, בעבירות של איומים, נשיאה והובלת נשק שלא כדין, חבלה בכוונה מחמירה של קטין, תקיפה סתם, הדחה באיומים ובכוח, סחר בסמים מסוכנים, הדחת קטין לסמים מסוכנים, החזקת רכוש שלא כדין, ועוד. המערער נדון לעונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות של שנתיים, שלוש שנים ואף עשר שנות מאסר לריצוי בפועל, שתחילתם מיום 25.4.1996.

בהמשך גזר הדין, הובאו בתמצית עיקרי האמור בתסקיר נפגעת העבירה, מיום 29.10.2015. בעקבות הגשת התלונה, הוצאה המתלוננת ממשמורת אמה והועברה למרכז חירום ולאחר מכן לפנימייה. בעת שהותה של המתלוננת במרכז החירום ובפנימייה, נעשו על ידה ניסיונות לפגיעה עצמית והיא אושפזה במחלקות פסיכיאטריות. צוין בתסקיר, כי התמודדותה של המתלוננת בפגיעה המינית שהייתה מנת חלקה, נעשית באמצעות פגיעה עצמית. המתלוננת דיווחה על קושי רב להרדם, ולדבריה עולים ומציפים אותה תמונות וזכרונות מהפגיעה שפגע בה המערער, בנוסף לפחדים רבים המלווים אותה. בשל גישתה העויינת של האם כלפיה, היא רואה את הבית כמקום שאינו מוגן, והוא נתפס על ידה כמסוכן ולא בטוח. עקב ניתוקה של המתלוננת מסביבתה הטבעית, מלווה אותה תחושה קשה של בדידות. עורכת התסקיר ציינה, כי המתלוננת היא בעלת אינטליגנציה גבוהה, ועד לחשיפת הפגיעה בה היא למדה בבית ספר רגיל והצליחה בלימודיה. כיום, ועקב התדרדרות חמורה במצבה הנפשי, המתלוננת פנויה פחות ללמידה והיא משולבת בכתה של חינוך מיוחד. לדברי המתלוננת, מסירת עדותה בבית המשפט השפיעה עליה לטוב ולרע. מחד גיסא, המעמד הציף אותה בזכרונות קשים, אך מאידך גיסא, העדות בבית המשפט חיזקה אותה.

17. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, ראה בית משפט קמא את כלל העבירות, בהן הורשע המערער, כאירוע אחד, שכן מדובר באותה "תכנית" עבריינית, שהתבצעה בצורה שיטתית ועל פני רצף של זמן, לאורך תקופה של כשש שנים. אשר לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירות המין על ידי המערער, ציין בית משפט קמא כי מדובר בהגנה על בטחונו הגופני והנפשי של הפרט, וככל שמדובר בקורבנות קטינים בתוך התא המשפחתי, הערכים שנפגעו הם "האמון ותחושת הביטחון של הקטין". בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, עמד בית משפט קמא

על הנזק הרב שנגרם למתלוננת; על התכנון שקדם לבצוע העבירות; על האכזריות וההתעללות של המערער במתלוננת; ועל הניצול לרעה של כוחו ומעמדו של המערער כלפי המתלוננת. לאחר שסקר את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, העמיד בית משפט קמא את מתחם הענישה במנעד שבין 12 ל-16 שנות מאסר לריצוי בפועל. לצורך קביעת עונשו של המערער בגדרי המתחם, הזכיר בית משפט קמא את עברו הפלילי המכביד של המערער; ואת העובדה כי הוא לא נטל אחריות על מעשיו, ולכן אינו זכאי להקלה הניתנת למי שהודה באשמה וחסך את ניהול המשפט. בית המשפט ציין, כי במקרה דנן יש ליתן משקל לשיקולי הרתעתו של המערער מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד, כמו גם להרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מעין אלה. לצד הקולה, התחשב בית משפט קמא בגילו המתקדם של המערער, שהיה כבן 67 שנים במועד גזר הדין. לאחר זאת, גזר בית משפט קמא על המערער 15 שנות מאסר שיימנו מיום מעצרו - 21.4.2013, ואת יתר העונשים כמפורט בפסקה 3 לעיל.

טיעוני המערער

18. טענתו המרכזית של המערער היא, כי לא היה מקום לייחס כל מהימנות למתלוננת, ושגה בית משפט קמא כאשר נתן אמון בגרסתה "שעה שחלקים ניכרים ממנה עמדו בסתירה ביחס לעדות שנתנה בפני חוקרת הילדים". כך נטען, כי המתלוננת לא סיפרה לחוקרת הילדים כי המערער "גמר לה בפה"; הציע לה להרחיב את פתח פי הטבעת באמצעות מטאטא; כי ביקש ממנה לצפות בסרטי פורנו, ונגע בה תוך כדי צפייה; כי המתלוננת הייתה מתעוררת משנתה "בוכה ונלחמת לא לדקור עצמה בסכין"; כי נהגה לפגוע בעצמה; וכי ראתה את המערער ואמה, בראשית היכרותם, מקיימים יחסי מין. עוד נטען, כי ניתן לזהות בגרסתה של המתלוננת נקודות שונות, הסותרות את האמור בכתב האישום, כמו למשל בעניין הרחבת פי הטבעת על ידי מטאטא. נטען בנוסף, כי סירובה של המתלוננת להתקנת מצלמות בבית, כהצעת אמה, "מלמד שהמערער לא עשה בה את שטוענת". המערער הוסיף וטען, כי מהחומר הרפואי שהגיע לידי בא כוחו בעניינה של המתלוננת, עולה כי היא סובלת מבעיות נפשיות קשות, דבר המקשה על קבלת גרסתה כמהימנה. על מצבה הנפשי הבעייתי של המתלוננת ניתן ללמוד, כך נטען, מדבריה, לפיהם ביציאתה ממרכז החירום "מגיע לאיים עליה איש אחד לבוש שחורים". בעדותה בבית המשפט, אמרה המתלוננת כי אין ביכולתה לדעת, גם היום, האם מדובר בדמות אמיתית או שמא מדובר ביציר דמיונה. עוד נטען, כי המתלוננת בדתה, ככל הנראה, מדמיונה דמות נוספת העונה לשם ר' ש'. נטען, בהקשר זה, כי המתלוננת מסרה, כאשר נשאלה אם היא מכירה מאן דהוא שקרו לו מקרים דומים, כי חברתה ר' ש' סיפרה לה שאנסו אותה. לטענת המערער, בחקירתה על ידי חוקרת הילדים הכחישה המתלוננת כי שוחחה בנושא זה עם ר' ש', והכחישה כל היכרות איתה. כאמור, טוען המערער כי בעיותיה הנפשיות של המתלוננת עלולות להשפיע על תפיסת המציאות שלה, "באופן שאינו תואם את ההתרחשויות בפועל". על תחכומה הרב של המתלוננת ועל "יכולתה לעשות מניפולציות", למד המערער מאירוע גניבת הכסף. לדידו של המערער, המתלוננת זממה לגנוב כספים מארנקו, בכדי שהוא יחשוד באמה והדבר יגרום לסכסוך ביניהם, "אשר בעקבותיו יאלץ המערער לעזוב את הבית". הדבר מלמד, לשיטתו של המערער, "על אופן מחשבתה, על תחכומה הרב ועל התכנון המוקדם שנועד להביא לסילוקו של המערער מביתה". לטענת המערער, לאחר שנכשלה מזימתה זו של המתלוננת, היא נדרשה לספק הסברים לבני המשפחה אודות אירוע הגניבה, ורק אז, לשיטתו של המערער, החליטה לספר על הפגיעות המיניות שהוא ביצע בה, כביכול. לעומת חוסר מהימנותה של המתלוננת, טוען המערער כי עדותו הייתה מהימנה ועקבית ולא נמצאו בה סתירות, וזאת למרות שהודעתו במשטרה "נגבתה תחת השפלות ואיומים". נטען, בהקשר זה, כי עובדות רבות שהעלה המערער בחקירתו במשטרה, ואשר נדחו על ידי חוקריו, "התבררו במהלך שמיעת הראיות כנכונות".

19. בהודעת הערעור, נטען גם לקיומם של מחדלי חקירה, אשר מנעו מבית המשפט להגיע לחקר האמת. בין יתר המחדלים, מונה המערער את אלו: הימנעות המשטרה מלתפוס את מחשבה של המתלוננת, כדי לוודא את אמיתות

טענתה כי היא שוחחה עם אחת מחברותיה בפייסבוק, וכדי לבדוק את טענת המערער לפיה המתלוננת נהגה לצפות בסרטים פורנוגרפיים דרך המחשב; והימנעות המשטרה מלערוך למתלוננת בדיקה רפואית, כדי לאשש או לשלול את טענותיה נגד המערער. נטען, בהקשר זה, כי המתלוננת סיפרה שהמערער החדיר מספר פעמים את איבר מינו לישיבה, דבר שניתן לבדיקה רפואית; תכתובות שונות שהיו באייפד של המתלוננת לא הובאו לידיעתה של חוקרת הילדים, שלא ביקשה, עקב כך, הסברים מהמתלוננת; לא נעשה אימות לגבי טענותיה של המתלוננת באשר לדברים שסיפרה לחברותיה; ותפסת יומנה של המתלוננת (יומנו של חנון), שבו מצויירות דמויות בעלות אופי מיני, נעשתה באיחור, למרות התנגדותה של המשטרה.

לאור האמור לעיל, מבקש המערער לזכותו מכל אשמה.

20. בדיון בערעור, ציין ב"כ המערער, עו"ד שרון קינן, כי המתלוננת, בעת עדותה בבית משפט קמא "הייתה מקסימה ונחמדה ועושה רושם חיובי". ואולם, לטעמו של עו"ד קינן, אין ליתן לרושם החיובי מהמתלוננת להטעות, שכן לא ניתן להתעלם מדבריה לגבי אותה "דמות שכולה עטופה בשחור", אשר עוקבת אחריה עד לפתח הבית, כאשר היא אינה יכולה לומר אם מדובר במציאות או בדימיון. בנוסף, הפנה עו"ד קינן לטענת המתלוננת כי מדריך בפנימייה הטריד אותה מינית, ולאחר מכן הסבירה כי "הייתי קצת צינית והוא לא באמת הטריד אותי". כמו כן, טענה המתלוננת כי אחד הילדים בפנימייה נישק אותה, ומישהו אחר נגע בישיבה בתור לסרט. לשיטתו של עו"ד קינן, לא ניתן לשלול את האפשרות כי מדובר ב"סיפורים שהיא קצת מדמיינת", דבר המקשה על קבלת גרסתה. עו"ד קינן חזר ועמד על הסתירות המהותיות, שנפלו, לטעמו, בין הדברים שמסרה המתלוננת לחוקרת הילדים לבין עדותה בבית המשפט. לשאלת בית המשפט, "מה יכול להניע ילדה כל כך מקסימה ומתוקה לבוא ולספר סיפור כזה", המייחס למערער ביצוע עבירות מין קשות, טען עו"ד קינן כי כל רצונה של המתלוננת היה לסלק את המערער מהבית, "וזה גם הצליח לה". עו"ד קינן הוסיף וטען, כי לא היה מקום ליתן משקל ממשי לעדויות שבהן ראה בית משפט קמא כמחזקות את עדותה של המתלוננת. זאת, בעיקר בשל ההבדלים הנתענים בין גרסתה של המתלוננת בבית המשפט לבין הדברים שמסרה לחוקרת הילדים, והחשש מפני קיומם של "דמיונות שווא" אצל המתלוננת.

21. אשר לערעור על חומרת העונש, נטען כי עונש המאסר שנגזר על המערער חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות, דבר המצדיק את התערבותנו. בתמיכה לטעונו, הוצגה פסיקה שבמסגרתה הוטלו, לשיטת המערער, עונשים קלים יותר בגין ביצוע עבירות דומות, שנסיבותיהן חמורות לא פחות. אשר לעברו הפלילי של המערער, נטען כי מדובר בעבר פלילי שאינו כולל ביצוע עבירות מין.

טיעוני המשיבה

22. לטענת המשיבה, הרשעתו של המערער מבוססת על קביעות שבעובדה ועל ממצאי מהימנות, אשר אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. הכרעת הדין מנומקת היטב ומפרטת מדוע נמצאה המתלוננת מהימנה על בית משפט קמא, לעומת חוסר אמינותו של המערער. לגישת המשיבה, נתן בית משפט קמא מענה לכל טענותיו של המערער, אשר פורטו גם בהודעת הערעור. לגבי אותם פרטים שלא נמסרו לחוקרת הילדים, גורסת המשיבה כי מדובר בנקודות שוליות, שאינן פוגמות ב"גרעין הקשה" או "בליבת" גרסתה העקבית והמהימנה של המתלוננת. נטען, בהקשר זה, כי בית משפט קמא קיבל את הסבירה של המתלוננת כי היא ענתה לחוקרת הילדים רק על מה שנשאלה, וכי היו פרטים שהיא לא מסרה אותם, מחמת בושה. אשר לסירובה של המתלוננת להתקנת מצלמות, נטען כי יש לקבל את

הסברה, כי היא נפגעה מכך שאמה אינה מאמינה לה, ולכן לא הסכימה להצעה בנושא זה. בנוסף, הבינה המתלוננת את הצעת האם באופן שבאמצעות המצלמות ניתן יהיה לראות כל דבר שהיא עושה בבית, ובכך לא תהיה לה כל פרטיות. נטען, כי בית משפט קמא מצא הסברים אלה כ"כנים, הגיוניים וסבירים". אשר לטענה בדבר החשש כי המתלוננת סובלת מהפרעה נפשית, נטען על ידי המשיבה כי כל העדויות מורות כי ההפך הוא הנכון. עדי התביעה מבין אנשי הצוות החינוכי של בית הספר, בו למדה המתלוננת, העידו כי מדובר בילדה מוכשרת ומקסימה, ללא בעיות תפקודיות, ואשר יכולתיה היו גבוהות. את הפגיעות העצמיות שביצעה המתלוננת, יש לתלות, לשיטת המשיבה, בצורך שלה לקרוא לעזרה, בשל מעשיו של המערער בה. עוד נטען, כי בית משפט קמא התרשם, על יסוד החומר שהונח בפניו, כי אין מדובר בהפרעה נפשית או בבעיות רגשיות הפוגעות במהימנותה של המתלוננת. המשיבה הוסיפה וטענה, כי לא נפל כל פגם בחיזוקים שמצא בית משפט קמא לעדותה של המתלוננת, ומכאן שהיה בסיס איתן להרשעתו של המערער. בהתייחס לטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה, גורסת המשיבה כי אין מדובר במחדלים כלל ועיקר, ובכל מקרה לא נפגעה, כהוא זה, הגנתו של המערער.

23. אשר לגזר הדין, נטען כי עונשו של המערער הולם את חומרת מעשיו ואת הפגיעה הקשה שנגרמה למתלוננת. המערער ניצל את מעמדו, כאחראי על המתלוננת, ופגע בה מינית, במשך שנים. לפגיעה הקשה, הפיזית והנפשית, במתלוננת התווספה גם עמדת אמה, אשר בחרה לתמוך במערער, והותירה את המתלוננת "בודדה ומנוכרת". על הנזק הכבד שנגרם למתלוננת ניתן ללמוד מתסקיר קורבן העבירה, שבו נאמר, בין היתר, כי המתלוננת משלמת מחיר כבד ביותר בגין חשיפת האירועים. נטען בנוסף, כי אין להתעלם מעברו הפלילי המכביד של המערער, גם אם אין מדובר בהרשעות מתחום עבירות המין.

לפיכך, התבקשנו לדחות את הערעור על שני חלקיו.

דו"ח הערכת מסוכנות

24. מדו"ח הערכת מסוכנות, שהוגש בעניינו של המערער, עולה כי מדובר באדם בעל קווי אישיות אנטי סוציאליים "בשילוב עם קווי אישיות נרקיסיסטיים", שאינו מסוגל לראות את השלילי שבמעשיו, והוא עסוק בנזקים ובעוול שגרמו לו, כביכול, קורבנותיו. הוא בעל היסטוריה פלילית עשירה, שהתנהלותו לאורך השנים מלמדת על חוסר מורא שלו מהחוק. המערער מגלה עיוותי חשיבה מסיביים בהתייחס לקורבן המעשים, לעבירה עצמה, וכן "לגיל הקורבן ולהתנהגותה". המערער זקוק לטיפול ייעודי לעברייני מין, אך הוא אינו מגלה כל תובנה לצורך זה. לאחר בחינת גורמי הסיכון הסטטיים והדינאמיים, ולאור ההתרשמות הקלינית, נמצא כי רמת מסוכנותו המינית של המערער היא בינונית-נמוכה.

דין והכרעה

הערעור על הכרעת הדין

25. לאחר שעיינתי בכובד ראש בפסק דינו של בית משפט קמא, בהודעת הערעור ובעיקרי הטיעון של הצדדים, והאזנתי בקשב רב לטיעוניהם בדיון שנערך לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את ערעורו של המערער, ולהותיר את הכרעת הדין שניתנה בעניינו על כנה.

26. הרשעתו של המערער מבוססת, בעיקרו של דבר, על עדותה של המתלוננת, לה נמצאו חיזוקים שונים התומכים בגרסתה. כפועל יוצא מכך, מרבית טענותיו של המערער מופנות כלפי קביעות מהימנות וממצאים שבעובדה, אשר נעשו על ידי בית משפט קמא. לפיכך, לא למותר הוא להזכיר את ההלכה המושרשת, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות ובמצאים מעין אלו, שנעשו על ידי הערכאה הדיונית. זאת שכן, ערכאת הערעור חסרה את היכולת להתרשם, באורח בלתי אמצעי, מהעדים ומהראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא. בכך נעוץ יתרונה של הערכאה המבררת על פני ערכאת הערעור, שבפניה עומד, ככלל, חומר כתוב, המבקש לשקף באופן אותנטי את אשר קלטו שופטי בית משפט קמא בחושיהם (ע"פ 7090/15 ח'ליפה נ' מדינת ישראל (25.8.2016); ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2015); ו-ע"פ 2331/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015) (להלן: עניין פלוני)).

כפי שצינתי בעניין פלוני, "כוחו של כלל זה יפה, גם כאשר מדובר בסוגייה מתחום עבירות המין". עם זאת, נקבע, לא אחת, כי בעבירות מעין אלה נדרשת ערכאת הערעור לבחינה קפדנית ומדוקדקת של הכרעת הדין המרשיעה, ובעיקר כאשר ההרשעה מבוססת על עדות יחידה של קורבן העבירה, בליווי הנמקה בלבד, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (ראו, בהקשר זה, ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2015); ע"פ 2911/11 פלוני נ' מדינת ישראל (5.10.2014); ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

27. לכלל אי ההתערבות קיימים מספר חריגים, המאפשרים לערכאת הערעור, בנסיבות מצומצמות, להתערב בקביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא ובמצאי המהימנות שלו. כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הערכאה הדיונית התבססה על ראיות בכתב, להבדיל מהתרשמותה הבלתי אמצעית מן העדים; כאשר ממצאי המהימנות שנקבעו מושתתים על שיקולים שבהגיון ושכל ישר; כאשר דבק פגם מהותי באופן הערכת מהימנות העדים על ידי הערכאה הדיונית; או כאשר קיימות עובדות או ראיות המצביעות על כך לא היה באפשרותה של הערכאה הדיונית לקבוע את הממצאים שנקבעו (ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016); ע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל (21.9.2015); ע"פ 6924/12 בעארני נ' מדינת ישראל (29.10.2013); ו-ע"פ 3578/11 סטרוק נ' מדינת ישראל (13.8.2012)).

אקדים את המאוחר ואציין, כבר עתה, כי לא מצאתי כי מתקיים בענייננו אחד או יותר מהחריגים שפורטו לעיל, המצדיק התערבות בממצאי המהימנות ובקביעות העובדה שנעשו על ידי בית משפט קמא.

28. לאחר סקירה קצרה זו נחזור לענייננו. נזכיר כי המתלוננת, אשר נחקרה על ידי חוקרת ילדים, העידה בפני בית משפט קמא, לבקשתו של הסניגור, לאחר שמלאו לה 14 שנים. בית משפט קמא האזין לעדותה של המתלוננת, שהתפרשה על פני שתי ישיבות, ולאחר זאת קבע כהאי לישנא:

"לאחר שראיתי ושמעתי את המתלוננת שהעידה, התרשמתי ומסקנתי היא, שהמתלוננת אמינה וגירסתה מהימנה, ואקבע ממצאים (גם) על סמך עדותה... הזהרתי את עצמי שעדותה של המתלוננת הייתה למעשה עדות ישירה יחידה לגבי העבירות שביצע בה [המערער]... על כן בחנתי את עדותה בזהירות יתרה... ליבת עדותה הראשית של המתלוננת לגבי המעשים המיניים שביצע בה [המערער] לא עורערה בחקירתה הנגדית וזו נותרה על כנה מהימנה ועקבית... (עמ' 9 להכרעת הדין).

בית משפט קמא לא התעלם מטענות הסניגור בדבר פרטים שונים שלא עלו בחקירתה של המתלוננת בפני חוקרת הילדים, פרטים שעליהם העידה המתלוננת לראשונה בבית המשפט. תמים דעים אני עם בית משפט קמא, כי מדובר בעניינים שוליים יחסית, שאינם פוגמים בליבת עדותה וב"גרעין הקשה" של גרסת המתלוננת, מה גם שההסבר אשר ניתן על ידי המתלוננת נשמע בעיני בית משפט קמא כאמין והגיוני. הובהר בפסיקתו של בית משפט זה, כי לאור ההשפעה הייחודית שיש לעבירות המין על הקורבנות, הרי שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי קורבן העבירה יוכל לספק, בהכרח, גרסה שלמה עקבית, קוהרנטית וחסרת אי דיוקים (עניין פלוני: ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). על רקע זה, נקבע, לא אחת, כי יש לבחון את אמינות גרסתו של קורבן עבירת המין בכללותה, תוך ניסיון לאתר את "גרעין האמת" שבגרסה זו, ולעיתים אף ניתן להסתפק ב"גרעין הקשה" של הגרסה. מתוך נקודת מבט זו, אינני סבור כי יש משמעות רבה לכך כי בפני חוקרת הילדים נמנעה המתלוננת מלמסור פרטים מסויימים, כגון העובדה כי המערער העלה בפניה את הרעיון, לפיו הוא ירחיב את פי הטבעת שלה באמצעות מטאטא, או כי הגיע לסיפוקו בתוך פיה. בין אם נקבל ובין אם נדחה את הסברה של המתלוננת, כי היא בחרה להשיב לשאלותיה של חוקרת הילדים ולא הרחיבה מעבר לכך, או כי התביישה למסור את הדברים הללו ביוזמתה, אינני סבור כי מדובר בעניינים היורדים לשורשה של הגרסה. אוסיף עוד, כי מצפייה בתקליטור החקירה בפני חוקרת הילדים, ניתן לראות בבירור כי המתלוננת מסרה שם גרסה ברורה, עקבית, קוהרנטית, התואמת כמעט לחלוטין את הגרסה שנמסרה על ידה בבית משפט קמא. לפיכך, אינני רואה כל סיבה להפחית ממשקלה של העדות, או לפקפק במהימנותה של המתלוננת, רק משום שהוסיפה בעדותה בבית המשפט מספר פרטים, שאינם נמצאים בליבת הגרסה, לעומת הדברים שמסרה לחוקרת הילדים. לסיכום נקודה זו, אין טוב מאשר לצטט מע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002), בהקשר לענייננו:

"הליך שחזור האירועים האלימים עלידי קורבן עבירת מין שחוה אותם מהווה כשלעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איומה... אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (וראו גם, ע"פ 2848/14 סיגר נ' מדינת ישראל (12.11.2014); ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.11.2014); ע"פ 9478/11 פלוני נ' מדינת ישראל (4.9.2014)).

דברים אלה צריכים להיאמר ביתר שאת, שעה שמדובר בקטינה, בת כ-14 שנים בעת מתן העדות, אשר חוותה פגיעה מינית קשה ומתמשכת מידי בן זוגה של אמה.

29. טענות נוספות שהיו בפי הסנגור, עניינן בהפרעה נפשית ממנה סבלה או סובלת המתלוננת, כביכול, דבר אשר גורם לה לראות חזיונות שווא, תוך עירוב בין מציאות לדמיון. יאמר כבר עתה, כי אין כל תימוכין לטענה זו ולא הובאה כל ראיה, לפיה מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת אינו תוצר של המעשים הקשים שנעשו בה במשך כ-6 שנים, על ידי המערער עצמו. לטעמי, הטענות בנושא זה הן בבחינת סיפור הביצה והתרנגולת. נשאלת השאלה, האם בשל הפרעה נפשית בה לוקה המתלוננת, על פי הטענה, היא רואה צל הרים כהרים ומייחסת למערער מעשים קשים שלא עשה, וזאת מפרי דמיונה; או שמא מצבה הנפשי הקשה הינו תוצאה ישירה של מעלליו של המערער. מכל מקום, לא הוצגה כל ראיה של ממש בתמיכה לתיזה שהעלה הסנגור, ואינני סבור כי יש לראות בכך שהמתלוננת דיברה על אדם לבוש שחורים העוקב אחריה, כדי לבסס את הטענה שהיא סובלת מהפרעה נפשית, הגורמת לה לעירוב בין מציאות לדמיון. יש לזכור, כי התיאור הנוגע לאדם לבוש השחורים, בא לאחר שהמתלוננת חשפה את מעשיו של המערער, שעה שהייתה

ממילא במצב נפשי קשה. לפיכך, אין להסיק כל מסקנה לגבי מהימנות גרסתה בשל תחושתה, האמיתית או המדומה, כי היא נרדפת על ידי מאן דהוא. יתר טענותיו של הסנגור, בהקשר זה, אינן מבוססות על עובדות מוכחות, ואינן תומכות במסקנה שאליה הוא חותר.

30. אשר לחיזוקים שנמצאו לעדותה המהימנה של המתלוננת, אין בפי הסנגור השגות של ממש. ואכן, אין ספק כי עדויות שתי האחיות הבוגרות והגיס, לגבי האירוע הקשה והמטלטל של חשיפת מעשיו של המערער, הן בגדר חיזוק ממשי לעדותה של המתלוננת. לכך יש להוסיף את עדויות הצוות החינוכי של בית הספר שבו למדה המתלוננת, בדבר ההתדרדרות שחלה במצבה הנפשי והפגיעות העצמיות שנעשו על ידה. גם תוכנם של שני דפי יומנה של המתלוננת מחזק את עדותה, למרות שאין בדפים אלו התייחסות ישירה למעשיו של המערער. לכך יש להוסיף את השרטוט, ת/10, שבו מדובר בסקיצה שערכה המתלוננת לגבי תנוחתה בישיבת 6, עת ניסה המערער לחדור לאחוריה. קשה להעלות על הדעת, כי ילדה צעירה בשנים תהיה מסוגלת לערוך שרטוט מעין זה, שאינו טבעי לילדה בגילה, אלמלא התרחשו הדברים, למרבה הצער ודאבון הלב, בדיוק כפי שתיארה.

עוד יש להוסיף, כי אין מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא בדבר חוסר מהימנותו של המערער. בית משפט קמא נימק את עמדתו זו כדבעי, ומסקנתו זו עולה בבירור למקרא גרסאותיו המפותלות של המערער ובשים לב לסתירות ולחוסר ההיגיון הטמונים בהן. באותה מידה, צדק בית משפט קמא בדחותו, כבלתי מהימנה, את עדות האם, אשר לקחה צד ובחרה בבן זוגה, תוך התכחשות מוחלטת למצוקתה של בתה - בשר מבשרה. חוסר אמינותה של האם זועק לשמיים, שעה שטענה בכזב כי בתה מייחסת למערער מעשים מיניים (כולל הצעת תשלום) אשר נעשו, כביכול, על ידי בן כתתה. גם הצעתה של האם להתקין מצלמות בבית לא נעשתה בתום לב, בהינתן העובדה כי היא שידרה, למן הרגע הראשון, שהיא אינה מאמינה למתלוננת ומצדדת בכל דבר ועניין בבן זוגה.

31. לבסוף, אתיחס בקצרה לטענות המערער בדבר מחדלי חקירה שנפלו, על פי הטענה, בחקירתו. ייאמר כבר עתה, כי לטעמי אין מדובר במחדלי חקירה כלל ועיקר. ראשית, כל המסמכים והראיות הרלבנטיות (כולל יומניה של המתלוננת) נתפסו על ידי המשטרה, והמערער יכול היה לעשות בהם שימוש, ככל שרצה בכך. שנית, ובאשר לטענה כי לא נערכה למתלוננת בדיקה רפואית, ברור כי לא היה כל טעם לעשות כן, בחלוף כשנה מאז האירוע המיני האחרון המיוחס למערער. ואולם, גם אם אניח כי מדובר במחדלי חקירה (ואינני סבור כך), יש עדיין להראות כי בשל קיומו של מחדל חקירה "נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן" (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), וראו גם, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל (21.1.2013); ע"פ 8479/13 לישין נ' מדינת ישראל (3.8.2015)). אינני סבור כי במקרה דנן, גם בהנחה שאכן מדובר במחדלי חקירה, קופחה הגנתו של המערער או נפגעה זכותו למשפט הוגן. לפיכך, אין בטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה כדי לסייע למערער.

32. סוף דבר, המסקנה המתבקשת היא כי אין כל עילה להתערב בהכרעת דינו המבוססת והמנומקת היטב של בית משפט קמא, ואציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על חומרת העונש

33. כלל ידוע הוא, כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב במידת העונש, אלא אם מדובר בעונש החורג, עמוד 15

באופן קיצוני, ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות, או כאשר נפלה בגזר דינה של הערכאה הדיונית טעות מהותית הבולטת על פניה (ע"פ 2454/11 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.2013); ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל (21.1.2013); ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.2012)).

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, ובחנתי את טיעוני הצדדים בהקשר לגזר הדין, הגעתי למסקנה כי עונשו של המערער, הגם שאינו קל, אינו חורג מרמת הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה, ולפיכך דין הערעור על חומרת העונש להידחות.

34. מעשיו של המערער הינם מכוערים ומעוררי סלידה. במשך כ-6 שנים פגע המערער במתלוננת הקטינה, בתה של בת זוגו, תוך ניצול חולשתה, פגיעותה ותמימותה, וכל זאת בכדי לספק את יצריו המיניים החולניים והמעוותים. כעולה מתסקיר נפגעת העבירה, המעשים הקשים ערערו את עולמה של המתלוננת וגרמו לה לפגיעה ארוכת טווח בגופה ובנפשה, אשר ספק אם ניתן למצוא לה מזור.

כפי שנקבע בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 932 (2001):

"עבירות מין במשפחה הן מן החמורות בקשת העבירות, במיוחד כך, כאשר הן מתבצעות כלפי קטין חסר ישע ולאורך תקופה ארוכה של שנים. הנזק הכבד לקורבן שלרוב אינו בר-תיקון, מחייב החמרה בדין כאמצעי גמול והרתעה".

בע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.4.2012), ציינתי כי:

"מן הראוי להשית על מבצעי עבירות מין במשפחה עונשי מאסר משמעותיים, הן לשם הרתעתם האישית והן להרתעת הרבים, ובעיקר על מנת לשקף את מידת הפגיעה החמורה בקורבנות ובזכות היסוד של כבוד האדם, וכן במטרה להביע את הסלידה ושאת הנפש של החברה מביצוע עבירות אלו. הדבר נכון ביתר שאת, כאשר מדובר בקורבנות קטינים" (וראו גם, ע"פ 7951/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.4.2014); וע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2016)).

35. מעיון בפסיקתו של בית משפט זה, ניתן לעמוד על הגישה המחמירה המאפיינת אותו, הגם שניתן למצוא בעבירות מעין אלה מנעד רחב למדי של עונשים. כך, בע"פ 2524/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2015) אושר עונש של 13 שנות מאסר בגין מעשים מיניים שבוצעו בקטינה, במשך כ-3 שנים; בע"פ 86/05 פלוני נ' מדינת ישראל (14.6.2007) אושר עונש מאסר של 15 שנים, בגין ביצוע עבירות מין בתוך התא המשפחתי, בנסיבות דומות. במקרים חמורים יותר, נגזרו עונשים הנעים בין 22 ל-24 שנות מאסר, על עבריינים שביצעו מעשים מגונים, מעשי סדום, ואינסו בתוך המשפחה (ראו, למשל, ע"פ 3536/12 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.2016); ע"פ 6602/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.5.2015); ע"פ 8805/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2017); ע"פ 4360/15 פלוני נ' מדינת ישראל (8.3.2017)).

36. הנה כי כן, נראה בבירור כי עונשו של המערער אינו חורג, ובוודאי שלא באורח קיצוני, מרמת הענישה המקובלת בעבירות דומות. יצוין, כי בניגוד לנאשמים אחרים בסוג זה של עבירות, נזקף לחובתו של המערער עבר פלילי מכביד

במיוחד, וגם אם אין מדובר בהרשעות מתחום עבירות המין, יש בכך משום נסיבה נוספת לחומרה.

לאור האמור, הנני סבור כי עונשו של המערער, גם אם אינו קל, אינו מצדיק את התערבותנו כערכאת ערעור.

37. סיכומם של דברים, אציע לחברי לדחות את ערעורו של המערער על שני חלקיו.

שׁוֹפֵט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

השופט ג' קרא:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, ג' בטבת התשע"ח (21.12.2017).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט